

DE KWESTIE

De Paralympische Spelen – met hier de gouden atlete Kimberly Alkemade – bieden wat de schrijvers betreft 'dé inspiratie voor werkgevers, werknemers, overheid en iedereen die collega's zoekt, om het talent een kans te geven dat nu niet benut wordt'.

FOTO ANP/HH

OPINIE Vergeer, Van den Tweel en Hielkema

Kijk naar wat er wél kan en pak arbeidskrapte aan

De prestaties van paralympische sporters zouden bedrijven en politici aan het denken moeten zetten over mogelijkheden om de arbeidskrapte te bestrijden. „Het blijft een raadsel waarom ondanks alle initiatieven, nota's en wetgeving het niet gebeurt om het potentieel aan mensen met een beperking in te zetten”, argumenteren Esther Vergeer, Marc van den Tweel en Marcel Hielkema.

Eén keer per vier jaar zien we vol bewondering hoe paralympische sporters excelleren. Van rolstoeltennis tot de 100 meter sprint op blades of 74 kilometer per uur op een tandem. Buiten de Paralympische Spelen is er nog steeds veel minder erkenning voor de prestaties van mensen met een beperking. Dan zien mensen, ook werkgevers, vooral wat er niet kan.

Dat is op z'n minst opmerkelijk als je kijkt naar het grootste probleem dat we momenteel hebben op de arbeidsmarkt: de enorme krapte. Voor elke werkzoekende zijn op basis van de cijfers in theorie 114 banen beschikbaar.

Eind vorig jaar waren er in ons land ongeveer 1,5 miljoen vacatures en de verwachting is dat de krapte nog tot 2050 aanhoudt. De impact daarvan op bijvoorbeeld de zorg en de uitvoering van de energietransitie is bekend. Ook remt het personeelstekort concreet de economische bedrijvigheid; maar liefst 40 procent van de bedrijven geeft personeelsgebrek aan als belangrijkste belemmering voor uitbreiding. De directeur van het UWV schetste nog niet zo lang geleden recent het sombere perspectief: 2027 wordt het 'kanteljaar'; het beschikbare arbeidsaanbod zal de economie bepalen.

Wetten en afspraken

Aan de andere kant van het spectrum spannen wetgever, overheid en ondernemersorganisaties zich al jaren in om mensen met een beperking aan het werk te krijgen: de Participatie-

wet, de Wet Banenafspraken, de Quotumwet, het Breed Offensief, de Banenafspraken... Resultaat? In de afgelopen jaren zijn 85.000 mensen met een arbeidsbeperking extra aan de slag gegaan, met name in het bedrijfsleven. Mensen die dagelijks een belangrijke bijdrage leveren bij reguliere werkgevers die in staat zijn te kijken naar wat wél kan. Belangrijk voor werkenden zelf, maar ook voor hun collega's en de bedrijven die hierdoor in een krappe arbeidsmarkt vacatures kunnen invullen. Tegelijkertijd zijn er 125.000 werkzoekenden die geregistreerd staan in het zogeheten 'doelgroepenregister' nog steeds niet aan het werk. Ondank de enorme krapte heeft slechts de helft van de bedrijven

met meer dan vijftig werknemers mensen aan het werk met een beperking. Dat geldt ook voor een deel van overheids-werkgevers, inclusief de zorg en onderwijs. Werkgevers denken weliswaar positiever over het potentieel van mensen met een handicap, berichtte het Sociaal en Cultureel Planbureau al enige jaren geleden, maar ze halen ze niet binnen.

Het is natuurlijk een enorme gemiste kans om dit potentieel niet in te zetten. Het

blijft een raadsel waarom dat ondanks alle initiatieven, nota's en wetgeving niet gebeurt, zeker als je kijkt naar de economische noodzaak. We zijn anno 2024 toch het stadium voorbij waarin de 'normaal-norm' bepalend is.

Drempels wegnemen

De Paralympische Spelen bieden wat ons betreft dé inspiratie voor werkgevers, werknemers, overheid én iedereen die collega's zoekt, om het talent een kans te geven dat nu niet benut wordt. Daar moeten we gezamenlijk drempels voor wegnemen – letterlijk en digitaal – en regelingen voor versoepelen.

Vanuit het belang voor werkzoekenden met een arbeidsbeperking, voor de economie en voor een inclusievere samenleving, namens al die mensen achter de Paralympische topsporters, die graag ook beoordeeld worden op hun prestaties.

Esther Vergeer, chef de mission Paralympische Spelen 2024; Marc van den Tweel (rechts), algemeen directeur NOC*NSF; Marcel Hielkema, directeur-bestuurder Sociaal Ontwikkelbedrijf Scalabor, voorzitter VNO-NCW Midden

door
**Marijn
Schrijver**

IN HET VIZIER

Meegluren

Het heeft altijd iets voyeuristisch. Maandag maakte de Universiteit van Amsterdam (UvA) honderden documenten openbaar die betrekking hadden op de aanhoudende pro-Palestijnse protesten van voor de zomer. Opeens kan iedereen meelesen met e-mailwisselingen en Whatsappgesprekken van universiteitsbestuurders, maar bijvoorbeeld ook burgemeester Femke Halsema. Allemaal dankzij de Wet open overheid (Woo).

Tijdens het doorspitten van dit soort documenten voel ik me een beetje die kale Stasi-agent uit *Das Leben der Anderen*. Er is uiteraard allerlei relevante info te vinden, maar je leest ook mee in gesprekken waarin mensen elkaar een fijne avond of maaltijd wensen en andere beleefdheden uitwisselen.

De opvallendste vangst uit dit Woo-verzoek is dat de UvA en Halsema met het idee speelden om een universiteitspand beschikbaar te stellen aan de activisten, dat ze konden inrichten als actiecentrum. Het achterliggende idee was dat het protest vanzelf zou doodbloeden, want waar zouden ze dan nog de straat voor op moeten? De activisten gingen er echt niet op in, vernielden het pand en moesten er hardhandig uit verwijderd worden door de ME.

Ik maakte vrijwel alle protesten mee. Maar dan gewoon op straat, achter ME-linies en tussen de relschoppers. Waar ik in het oog van de storm nauwelijks contact kreeg met de UvA, zie ik nu hoe besluiten tot stand kwamen. Hoe het persbericht dat ik al ken eerst over

Je voelt je een beetje die kale Stasi-agent

en weer ging om elke zin tot in detail te wegen. Sommige passages zijn alleen leuk voor liefhebbers. Zoals een appje van de kneiterlinkse wethouder Rutger Groot Wassink (GL). In zijn rol van locoburgemeester moest hij er bij de UvA op aandringen dat de demonstranten gevorderd werden te vertrekken. Partijgenoten steunden diezelfde demonstranten openlijk. Of dat de gecommuniceerde schade van 1,5 miljoen euro op z'n best nattevingerwerk was.

Ik zie vooral een universiteitsbestuur dat het bijzonder lastig had in deze crisis. Enerzijds was er de wens om studenten en docenten ruimte te bieden om te demonstreren en het gesprek aan te gaan. De-escaleren was het doel. Maar de betogers waren van meet af aan zo fel, dat het eigenlijk hopeloos was. Hulp van de politie kon er alleen komen als de universiteit eerst aangifte zou doen. Dat daarbij getreuzeld werd, leidde weer tot irritatie op de Stopera. Een lang appbericht van Halsema is volledig weggelakt, maar duidelijk is dat ze hier de UvA een flinke veeg uit de pan geeft.

Het heeft ook iets knulligs. Universiteitsbestuurders zijn zwaargewichten. Maar terwijl hun eigen universiteit in rep en roer was, stelde het College van Bestuur omgevingsanalyses op. In sjablonetjes met bulletpoints werden berichten op sociale media verzameld en voorzien van analyses en duiding. In die papieren werkelijkheid liepen ze constant achter de feiten aan. Misschien had ik buiten op straat toch een betere informatiepositie.